

ACCIO

CIUTADANA

36

EDITORIAL

La premsa política

Seria impropedent i ridícol voler minoritzar l'obligació i finalitat de la premsa política en el sentit de fer campanyes d'opinió conduents al major prestigi i encert de la política que recolza, amb lloances i ditirambis envers la política contrària. Inclús, si es vol, seria massa humà, malgrat ésser just, demanar un elogi pel contrincant polític quan aquest contrincant n'és mereixedor. Però, d'aquest procedir establert normalment i reflectit en tota mena de premsa que s'estimi i sàpiga els límits d'una política honrada, en procedir, no maquiavèlic, sinó rencorós, ofensiu i innoble, hi ha un abim que totes les persones conscients tenen l'obligació de no enfondir i de no caure-hi.

Exemple d'aquesta premsa rencorosa, ofensiva i innoble el tenim amb el procediment constant i mantingut del **Diari de Girona**. Ho sentim per ell. Perquè on no hi ha un mínim de dignitat periodística i personal que instintivament no els impideixi fer unes campanyes que saben injustes i mentideres, la repugnància deu convertir-se en pietat.

No volem recordar ara les campanyes que el susdit periòdic ha fet contra personalitats polítiques de les nostres comarques pel sol fet de no pertànyer a la seva comunitat, sabent, però, que la seva honorabilitat era immaculada i el seu prestigi invulnerable a les escomeses adversàries. S'han valgut de la mentida, de la insídia, del rumor, de l'indici, per atracar per tots costats aquestes personalitats, i hi han reincidit malgrat els fruits contraproductius de les primeres escomeses, ja que els seus atacs han servit per agresolar més la conducta dels homes de l'Esquerra a les comarques gironines. Però si volem recordar i comentar-lo, un article que publicava en l'edició del 29 d'abril, en el que vol atacar a fons el treball legislatiu del Parlament de Catalunya.

En la dubidativa que estableix el **Diari** de si el Parlament és de Catalunya o de Barcelona, l'atac va directament contra l'instrument polític més representatiu del nostre poble, instrument fill de la voluntat, fins si es vol equivocada, però noblement i democràticament expressada per un sufragi garantit amb la màxima sinceritat del poble català, en el qual veu la seva voluntat compresa i respectada, i en el qual té posada tota l'esperança per una solució jurídica dels problemes vitals que la seva evolució necessita i justifica. Anar, avui, al derrotisme del Parlament de Catalunya per un periòdic **soi-disant** catalanista, és una actuació antipatriòtica, i la seva consciència els ha de remordir el mal que fan a Catalunya.

Els ha de remordir, primordialment, perquè el que afirmen no és veritat: l'actuació del Parlament s'ha encarat sempre amb problemes generals de Catalunya, i inclús les lleis aprovades d'unes autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, cap i casal de Catalunya, tenen una repercussió indubtable sobre tota l'economia de la nostra terra. I si de la discussió i aprovació d'aquestes lleis, les de menys importància i que menys temps han requerit, en dedueix el **Diari** que el Parlament oblida Catalunya per concentrar la seva actuació als problemes locals barcelonins, és que els seus redactors tenen la més absoluta ignorància de la labor legislativa del nostre Parlament, o que una absoluta mala fe els guia la ploma per embestir, per damunt de Catalunya i els seus destins, els homes de l'Esquerra que tenen l'alta responsabilitat del seu govern, i que—el menys perdonable—tenen talent, i honradesa, i civilitat i cultura, per a portar la seva responsabilitat.

Els ha de remordir la consciència, per la equivocació política que representa la crítica injusta i innoble del Parlament de Catalunya: encara en els seus

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIRONA
5 maig 1933

15 cts